

Strípky dělsví mého, ale i jiných

Tak mi zase přišel mail od Lucinky, která dává dohromady tento časopis. Stálo v něm, abych napsal něco ke Dni dětí. Po třech dnech mi přišla esemeska, zda na Lucinku myslím (tomu se říká strach). Vím, že články dodávám na poslední chvíli, ale hlavně neporučíte, nápad přichází tak nějak sám, neočekávan, zkrátka tehdy, když se mu zachce. Dnes přišel asi o hodinu dříve, než ta esemeska. Uvědomil jsem si, jak je dětství krásné. Mnozí sice tvrdí, že už není, že uplynul čas, ale já jsem přesvědčen, že je tu stále. Je mi něco přes padesát, ale pořád jsem dítě. Tento článek, který píšete, je stavebnice. Skládám k sobě slova a až bude dopsaný, budu šťastné dítě, jež má hotové dílo a ty kostky nepadly. Navíc mi má editorka Irenka třeba řekne, že se pobavila, a nebo zase potkám některého ze svých čtenářů někde na koncertě Šlágru a třeba mi ta paní s úsměvem pochválí mou stavebnici. Stejně, jako rodičové pochválí dítěti jeho hrad, obrázek, či první uvařený čaj.

Dělská láska

Byl tenkrát slunečný den a my, celá třetí třída Základní školy ve Višňové u Frýdlantu, jsme byli vyhnáni před školu, abychom se přemístili na

hřiště. Víte, jak to chodí. Děti jsou seřazeny do „štrůdlu“ a ve dvojicích držíce se za ruce někam jdou. Ten den na mne vyšla do páru ta nejhezčí holka ze třídy. Tentokrát jsem se s někým držel za ruku obzvláště rád a měl jsem na to celého půl kilometru. Měl jsem velikánskou chuť ji obejmout a říci jí, že ji mám rád. Nemohl jsem to ale udělat, neboť by to nejspíš vypadalo jako obtěžování. K jednomu jsem se ale na hřišti odhodlal. Požádal jsem tu nádhernou holčičku, zda jí mohu dát pusu. Ona souhlasila. Byla to taková ta dětská pusa, nesmělá, ale pusa. Byla jiná než mamince. Dál nevím nic, snad jen to, že jsem se zamiloval. Má první životní láska se jmenuje Zdena Malá.

Po dlouhých letech jsem ji potkal. Jel jsem s kamerou a redaktorkou natáčet pana prezidenta, jak poklepe na základní kámen stavby skokanského můstku v Liberci, a u vjezdu nás stavěli policisté a posuzovali, zda tam smíme. Nás zastavila policistka. Hned jsem ji poznal. Zdena Malá. Nejspíš už měla jiné příjmení a doma manžela a děti. Pro mne stále Zdena, jež poznala i mne. „Ahoj“ ozvalo se vně auta. „Ahoj“ ozvalo se uvnitř auta a na obou stranách zářil úsměv. Jak jí to v té uniformě slušelo!

Doufal jsem, že až pan prezident zmlátí ten neviný šutrák a budeme se vracet, zastavím a prohodím pár slov s nádhernou policistkou Zdenou. Už tam nebyla. Ale ta pusa ze třetí třídy je nezapomenutelná.

Den dětí

Úplně stejná škola a úplně stejné hřiště a k tomu Den dětí. S celou třídou jsme byli vyhnáni, abychom se bavili, neb pro nás ti dospělci připravili spoustu atrakcí a soutěží. Den před tím jsem s „klukama“ pozoroval, jak s vysokozdvížným vozíkem dospělci staví něco jako májku a na vršek, na takovou obruč vážou bonbóny. Úkolem nás mrňavců tedy bylo, abychom vyšplhali po té bříze a utrhli si. Nevím, zda se to někomu povedlo. Já vyšplhal deset centimetrů a vzdal jsem to. Zůstal jsem bez bonbónu a v duchu přemýšlel o vysokozdvížném vozíku. Poražen, pokořen. „Zbabělci dospělci!“ Už vím, proč si mne Zdena nevzala za muže, byl jsem nicotný.

Když jsem, zase po letech, to už jako dospělec, s kamarádem Michalem vymýšlel soutěže pro děti na hřišti v Janově ke Dni dětí, nebyl tam šplh. Byly to soutěže zábavné, neb jsem věděl, co to je, být dítě a připadat si jako odstrčenec.

Jéje, mrně milované

Světě div se nějaká slečna se stala paní, a to svatbou se mnou. Já jsem jí neprozradil porážku pod májkou. Narodilo se nám takové malinké něco. Jméno to dostalo Linda, protože to byla holčička. To jméno zdědila po plyšovém pejskovi, jehož jsem dostal od budoucí manželky na vojnu, aby mi nebylo smutno.

U tak malých dětí bývá zvykem, dokonce i povinností rodičovskou, po nakrmení vzít dítě do náruče a čekat, až si řhne. My dospělci toto považujeme po jídle za nevhodné, krom Angličanů. U novorozenců je to dokonce vyžadováno. A tak držím malou Lindušku, něžně ji plácám přes plínku po zadečku a láskyplně vysvětluji, že si má řihnout. Jsem pln otcovské lásky, když se ozve očekávaný zvuk. Na rameni cítím teplo, jež téměř okamžitě stéká po mých zádech. Ještě předtím, než jsem si uvědomil, co to je být

otcem, a šel se osprchovat, dostal jsem od manželky radu: „Na rameno si dej příště plínku.“

Čokoládu néééé!!!

Tento příběh vím pouze z vyprávění, byl jsem totiž tak mlád, že si to nemohu pamatovat. Můj bratr Miloš a sestra Iva si to ale moc dobře pamatují. Maminka zpěvačka a tatínek zvukař byli na vystoupení, nebo zkoušce, nebo možná jen na nákupu. Tyto podrobnosti mi jsou neznámy. Důležité je ale to, že jsem byl hlídán bráchou a ségrou. Maminka a tatínek se vrátili odněkud a šli zkontrolovat synečka. „Vy jste mu dali čokoládu?“ zahřměla matka a zcepenělý bratr se sestrou svorně odvětili „ne!“. Při bližším ohledání mé osůbky se stalo zřejmým, hlavně díky sensorům v nose, že to hnědé nebyla čokoláda.

Zase musím skočit o nějaké dvě desítky let dál, neb se nám narodilo další mrně ku radosti a to mrně, Kateřina, v jistém věku dostala za úkol učit se konati potřeby na nočníku. „Hodná Kačenka.“ Dostávala pochvalu, když se jí to podařilo. Určitě to znáte. Ale! Když je dítě potichu, něco není v pořádku. Dítě má potřebu se stále nějak

projevovat, upozorňovat na sebe. Stále něco chce, nebo je nablízku, pozoruje činnost rodiče, nebo jen tak něco žvatlá. Když je dítě potichu, je něco jinak. Dítě je v tu chvíli ve svém bádavém, zkoumajícím světě a nechce být rušeno, proto mlčí a nevědomky tím mlčením na sebe upozorní. Rodičové ale konají, krom občasného dohledu, jinou činnost. Takže na ticho reagují s jistým zpožděním.

Kačenka zasloužila zcela a jistě pochvalu, neb své vykonala zcela dle předpisů. Ale byla nalezena sedící naproti nočníku zkoumajíc jeho obsah a to zcela vědeckým způsobem. Ochutnávka potvrdila, že to má nějakou barvu, jistou konsistenci a nějak to chutná. Ale čokoláda to není.

Zalím pořád dobrý!

Tak jsem zase postavil nějakou skládačku slov. Budu čekat na odpověď editorky Irenky a na reakci Lucinky vydavatelky. Ale zase rád potkám někoho z vás čtenářů. Vy mi řeknete, že se vám to líbí. Bohužel jsem ještě nedostal negativní kritiku, a proto jsem asi nabubřelý a sebevědomý.

Ale tu májku dospělcům nikdy neodpustím. A na závěr: „Díky, Zdeničko, za tu pusu.“

Váš Hypulík